

РЕШЕНИЕ

№ 6943

гр. София, 24.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **1971** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 - чл.178 Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 4 от Закона за възстановяване собствеността върху някои отчуждени имоти по Закона за териториално и селищно устройство, Закона за плановото изграждане на населените места, Закона за благоустройство на населените места, Закона за държавните имоти и Закона за собствеността (ЗВСНОИ).

Делото е образувано по жалба на Б. Г. И., с постоянен адрес в [населено място], подадена от пълномощника му адвокат Ц. М., срещу Писмо с изх.№СОА16-ДИ04-1516[10] от 02.02.2021г. от кмета на Столична община.

В оспореното писмо е обективиран отказ да се отмени отчуждаването на поземлен имот пл.№141, кв.6, м.“П.“.

Жалбоподателят Б. Г. И. обжалва отказа като незаконосъобразен. Твърди, че мероприятието, за което е отчужден имотът, не е започнало фактически към момента на влизане на ЗВСНОИ в сила и не е реализирано, включително и към настоящия момент. Сочи, че по сега действащия план имотът е отреден за помпена станция, което е потвърждение на факта, че в имота не е изпълнено предвиденото паркоустройство. Искането към съда е да се отмени административният акт. Заявява претенция за присъждане на разноски по делото.

Ответникът – кметът на Столична община, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Т. Ж., оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че не са налице предпоставките за възстановяване на собствеността върху имота, тъй като

мероприятието, за което е одържавен, е реализирано. Претендира възнаграждение за процесуален представител.

СЪДЪТ, след преценка на доводите на страните и събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Установени факти:

Жалбоподателят е наследник на П. П. Н., от когото на 16.12.1963г. на основание чл.6 от Закона за собствеността е отчуждено място с площ от 1020 кв.м., съставляващо имот пл.№141, кв.6, местност „П.“. За имота е съставен Акт за държавна собственост (А.) №4725 от 16.12.1963г. Видно от записа в А. имотът е отчужден на основание регулация, одобрена със Заповед № 4983/13.08.1958г. - за парк и зеленина. Към момента на отчуждаването имотът е бил незастроен и се е ползвал като овощна градина, засаден с трайни насаждения – 23 броя сливи. Имотът е бил завзет със съставянето на А. и за него е заплатено обезщетение в размер на 1 338 лева (видно от записа в А.) – обстоятелство, което не се оспорва от жалбоподателя.

Административното производство по искането за възстановяване на собствеността върху одържавения имот е започнало по Заявление с вх.№СОА16-ДИ04-1516 –(3) от 14.06.2017г., във връзка с Определение №11805 от 09.08.2019г. на Върховния административен съд по адм.д.№7540/2019г. Към това производство е приобщено изпратено по компетентност от Общинската поземлена комисия Заявление №ПК-94-Д-790/26.02.1992г., подадено от Д. П. М., също наследник на П. П. Н., което е прието за разглеждане от административния орган.

Административният орган е отказал да възстанови собствеността върху имота с мотива, че меропроятието, за което е отчужден – за парк и озеленяване, е реализирано и няма градоустройствена възможност собствеността да бъде възстановена.

По делото са изслушани две съдебно-технически експертизи относно устройствения статут на имота, които не са противоречиви, а са взаимно допълващи се. Съдът кредитира заключенията на вещите лица като пълни, обективни, компетентни, последователни и непротиворечиви. По регулационния план, одобрен със Заповед № 4983/13.08.1958 г., имотът попада в кв. 6, УПИ I-за парк и озеленяване и предвидено разширение на улица. От кадастралния план е видно, че в имота е имало трайни насаждения. Със Заповед № РД-50-09-507/21.10.1987 г. на главния архитект на С. е одобрен последващ кадастрален и регулационен план на местност [населено място]. Съгласно отреденията на този план, площта на имота е била отредена за УПИ VI-за озеленяване, кв. 6 и улица (ул. С. шосе“). В кадастралната основа на плана от 1987 г. имотът е попълнен, като в него са нанесени алеи, площадки и затревени площи. Предвиденото с плана от 1958 г. отредяване „за озеленяване“ е било изпълнено, а разширението на улицата не съвпада с предвиденото по плана от 1958 г. – реализираната улица е с по-малка широчина. Имотът е с голяма денивация към П. езеро. Като укрепващо съоръжение, за да не се срути озеленената площ върху улицата, е изградена подпорна стена. Със Заповед № РД-50-09-703А/18.11.1999 г. на главния архитект на С. е одобрен кадастрален и регулационен план на местност „Зона за отдих - П.“. Съгласно предвиденията на този регулационен план, площта на имота е била отредена за УПИ IV-за парк и

кафе-клуб, кв. 6 и улица. В кадастралната основа на плана от 1999 г., в УПИ IV-за парк и кафе-клуб, кв. 6 са нанесени алеи, стълби и площадка. Със Заповед № РД-09-50-481/30.10.2001 г. на главния архитект на С. е одобрено частично изменение на регулационния план за кв. 6, „Зона за отдих-П.“, с което от УПИ IV-за парк и кафе-клуб се отреждат нови УПИ IV-за КОО и озеленяване, УПИ VI-2578, УПИ VII-2578 (за КОО и озеленяване), а част от имот 2578 се приобщава към УПИ III-140,2578. Имот пл. № 2578, за който се отреждат нови УПИ, е идентичен със стар имот пл. № 140 от 1958 г. - съседен на процесния имот. Площта на стар имот пл. № 141 представлява част от отредения УПИ IV-за КОО и озеленяване, засяга се от предвидено разширение на улица и изпълнена улица ([улица]), като малка част от имота попада в УПИ VI-2578. Със Заповед № РА50-950/11.12.2019 г. на главния архитект на С. е одобрено частично изменение на регулационния план за кв. 6, „Зона за отдих-П.“, с което се създава нов УПИ IV-745-за помпена станция, чиито вътрешни граници съответстват на имотните граници от кадастралната карта, заснети на място. Проектът е приет с Протокол № ЕС-Г-62 от 20.08.2019 г. на ОЕСУТ, видно от който е било подадено възражение, че с промяната на предназначението „за помпена станция“ се унищожават зелена площ в противоречие със забраните в чл. 62 и чл. 62а на ЗУТ. Възражението е отхвърлено, тъй като в ОУП и ПУП площта не е предвидена за „озеленени площи“ за широко обществено ползване. Същевременно е пояснено, че с проекта се предвижда засегнатата от строителството растителност да бъде компенсирана. По одобрената кадастрална карта имотът попада в поземлен имот с идентификатор 55419.6707.745. Към настоящия момент алеите вече са обрасли с трева и не съществуват, но стълбите, изградени по вертикалната планировка на терена, още съществуват на място. Налични са дървета за парково озеленяване на видима възраст не по-малко от 20 години. Площта на УПИ IV-745- за помпена станция се води на отчет като „зелена площ на ъгъла на [улица]и [улица]и е включена в дейностите по поддържане и косене на СО.

Правни изводи:

Административният акт е издаден от компетентния по чл.4 от ЗВСНОИ, в изискуемата от закона писмена форма. Съдът не установява съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Правилно административният орган е приобщил към преписката първоначално подаденото заявление до Общинската поземлена комисия с вх. №ПК-94-Д-790/26.02.1992г и го е приел за разглеждане като искане по ЗВСНОИ, подадено в преклузивния срок по чл.4 от ЗВСНОИ.

Актът е издаден при правилно приложение на материалния закон.

Отчуждителното производство е проведено в изпълнение на улично-регулационен план по реда и основанията на действащия тогава Закон за планово изграждане на населените места (в сила от 03.01.1950 г.

Обн. ДВ. бр.227 от 1 Октомври 1949г., отменен със Закона за териториално и селищно устройство - ДВ, бр. 29 от 10 април 1973 г.). Съгласно чл.4, т.4 от ЗПИНМ създаването на зелени и свободни площи се включва в плановете за изграждане. Разпоредбата на чл. 39, ал.1 от ЗПИНМ, предвижда, че недвижимите имоти на частни лица и обществени организации, отредени за мероприятия по улично-регулационния план, се считат отчуждени от деня на обезщетяване на собственика съгласно правилника за приложение на този закон.

В случая с изплащането на определеното обезщетение и завземането на имота през

1963г. държавата е придобила собствеността върху имота.

Съгласно чл.2 от ЗВСНОИ отмяна на отчуждаването могат да искат и лицата, чиито незастроени недвижими имоти са били отчуждени по реда и при условията на чл. 1, ал. 1, ако върху имотите не е започнало фактическо строителство към момента на влизане на този закон в сила – т.е. към 25.02.1992г. Тълкувайки разума на закона, съдът приема, че под „фактическо строителство“ се разбира не само изграждането на сгради и съоръжения, но и провеждането на всички мероприятия, които имат благоустройствен характер според плановото предвиждане - в това число озеленяване, паркове, градини, площадки, улици, техническа инфраструктура.

Установи се по делото, че територията, в която попада имотът, е била отредена за парк и озеленяване още с регулационния план от 1958 г., както и че преди одобряването през 1987г. на последващия регулационен план са били изградени алеи (нанесени с пунктир в кадастралната основа на плана), подпорна стена и стълби като елементи от вертикалната планировка за моделиране на денивелирания терен. Следователно, мероприятието, за което е отчужден имотът, към момента на влизане в сила на ЗВСНОИ вече е било изпълнено.

Въпреки че начинът на трайно ползване към настоящия момент няма правно значение за спора, следва да се отбележи, че имотът продължава да се използва и поддържа от СО като озеленена площ, каквото е било предназначението му по плана от 1958г. Без правно значение е и отреждането на имота към настоящия момент за помпена станция.

Административният акт е съответен на целта на закона да уреди окончателно и трайно отношенията между държавата и собствениците на отчуждени имоти, като се отдава приоритет на фактическото положение към момента на влизане на реституционния закон в сила.

Не са налице основанията по чл.146 от АПК за отмяна на административния акт. По изложените съображения жалбата се отхвърля като неоснователна.

Разноски:

При този изход на спора претенцията на ответника за разноски е основателна - чл.143, ал.3 от АПК. Жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, Административен съд София-град, Второ отделение, 38-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Г. И. срещу Писмо с изх.№СОА16-ДИ04-1516[10] от 02.02.2021г. от кмета на Столична община.

ОСЪЖДА Б. Г. И. да заплати на Столична разноски в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: